

Første er der den Tvivl, som menes at have været til Stede med Hensyn til Forstaaelsen af den tidligere Form for midlertidige Bevillingslove. Det ærede Medlem for Københavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) siger vel: Der er ingen Tvivl, der er kun Strid. Loven er saa klar, eller rettere sagt: det ærede Medlems Forstaaelse af Loven er saa klar, at „ethvert Barn kan forstaa den“, som det ærede Medlem udtrykte sig. Jeg drager heraf den Slutning, at det ærede Medlem maa være omgivet af meget fremmelige, udbillede og oplyste Børn, som have været i Stand til at forstaa denne Fortolkning, men de Børne er det som bekendt ikke gaet fuldt saa heldigt, idet der baade i Statsrevisionen, det andet Thing og dette Thing har været gjort andre Opfattelser gjældende. Det ærede Medlem sagde, at der ikke var gjort nogen anden Opfattelse gjældende, men kun løse Indvendinger. Det tror jeg dog ikke forholder sig saaledes. Men jeg kan i den Henseende henholde mig til, hvad det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Scharling) nys ytrede, at Striden har dreiet sig om, hvorvidt der i Ordene „efter de hidtil gjældende Regler“ laa en Begrænsning af Beløbene, eller om en saadan kun laa i Hensigten til det fremsatte Finantslovsforslag. Men jeg tror, at det er en naturlig Forstaaelse, der er gjort gjældende fra de Parters Side, der have staaet imod det ærede Medlem for Københavns Amts 4de Valgkreds (Hørup) og hans Venner, den nemlig, at Beløbenes Begrænsning kun ligger i de sidste Ord. — Den eneste Indvending, jeg har hørt anføre mod, at det kunde være en finantsiel Begrænsning, er den, at saa skulde det altsaa staa i Regjeringens Haand ved at fremlægge et hvilket som helst Finantslovsforslag med de mest rundelige og omfattende Bevillinger gennem den midlertidige Bevillingslov at blive raadende over saadanne store Beløb. Men dertil vil jeg sige, at der ere vi akkurat ved den samme Misforstaaelse, som har viist sig ved Skildringen af denne fire Ugers Lovs omfattende og stedsevarende Varighed. Thi det er klart, at, naar Regjeringen affatter sit Finantslovsforslag saa ufornuftigt, at Thinget ikke kan indlade sig paa at anføre det som Norm for Bevillingerne, saa faar Regjeringen ikke en saadan Bevillingslov, og saa maa der findes en ny Norm, hvorefter Bevillingens Størrelse skal rette sig. Det forekommer mig, at det ærede Medlem for Københavns Amts 4de Valgkreds ikke er berettiget til at sige, at der ikke er Tvivl til Stede, naar der er Strid om Forstaaelsen mellem de

vedkommande Parter, nemlig mellem Rigsdagens to Afdelinger og Statsrevisionen og Regjeringen. Der kan efter min Mening ikke være noget mere faktisk og afgjørende Bevis for, at der er Tvivl, end det, at vedkommande Parter strides derom. Det er netop det, man kalder, at der er Tvivl til Stede om Fortolkningen. Om den er berettiget eller ei, det er ganske vist et Spørgsmaal, der kan disputeres om, men naar det ærede Medlem for Københavns Amts 4de Valgkreds forleden sagde, at der var Strid, men i Virkeligheden ikke Tvivl, saa tror jeg virkelig ikke, at han vilde være tilfreds med, at man paa den Maade vilde karakterisere de Meninger, han fremsætter om Forstaaelsen af en Lov eller en anden politisk Materie. Det forekommer mig, at han er forpligtet til at gaa ud fra, at hans Modpart virkelig befinder sig i den Tvivl om hans Forstaaelses Rigtighed, som han fremsætter. Men Spørgsmaalet om Tvivlen er kun det ene Motiv, og det forekommer mig, at de ærede Herrer af Flertallet have været tilbøielige til ubelukkende at holde sig til dette og lade, som om der ikke var yttret Andet fra Regjeringens Side. Men der findes i Motiverne til Lovforslaget udtrykkelig en Henvisning til, at foruden den Tvivl og den Meningsforskjel, som viste sig ved Behandlingen af Statsregnskabet for 1881—82, maatte Loven heller ikke „saaledes binde Regjeringen, at Administrationens regelmæssige og ordentlige Gang derved vilde lide aabenbar Skade“. Der er da efter min Mening ingen Tvivl om, at det er Regjeringen fuldt bevidst, at den gennem denne Lov søger at komme til en bedre Stilling overfor Administrationens Krav i det Tidrum, hvori den midlertidige Bevillingslov skal gjælde, en bedre Stilling end den, som den med Sikkerhed kan indtage med den hidtil brugte Affattelse. Men denne Bestræbelse fra Regjeringens Side kimsede Herrer af Oppositionen ad. Det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds (Bojsen) yttrede i Gaar — om jeg ikke hukter feil — at en midlertidig Bevillingslov netop skal være ugunstig for at fremtvinge en endelig Finantslov saa hurtig som muligt. Den endelige Finantslov er jo det, som alle Parter bør stræbe efter, men det forekommer mig ogsaa, at det er klart, at, saaledes som Forholdet faktisk har udviklet sig, at vi næsten aarlig have Brug for de midlertidige Finantslove, og at deres Varighed ubestridelig undertiden har været længere end 4 Uger — selv om vi end aldrig igjen skulde være saa uheldige, at de skulde være hele Finantsaaret — saa maa det for Enhver, der interesserer sig for Statsstyrelsens gode